

EEN BIJZONDERE OPA

Joop staart uit het raam. De lachende stem van zijn moeder laat hem schrikken: 'Zit niet te dromen, Jopie. Het is lekker warm buiten, ga er maar even op uit, net zoals opa altijd deed.'

Joop stopt met dromen en moppert: 'Maar..., maar Wytse en de andere jongens spelen nu ook niet buiten. Zij zijn aan het gamen...'

'Haal maar een emmer uit het hok, je kan wel op kikkerjacht,' kaatst zijn moeder terug.

Daar heeft Joop wel zin in. Misschien is er zelfs nog wel een watersalamander te vinden.

Een poosje later struint Joop langs het water. In zijn rechterhand de emmer. In de andere het kruisnet. Grassprietjes kietelen z'n blote buik als hij verderop in het gras gaat liggen. Hij propt het hemd terug in z'n broek en houdt z'n adem in: tussen het hoge riet vliegt een libel. Als ze verder vliegt laat hij het kruisnet in het water zakken. Vlakbij de waterlijn ligt een grote schelp, die komt straks bij zijn schelpenverzameling. Het duurt lang voordat er wat boven het kruisnet zwemt. Loom van het wachten draait hij zich om en gaat languit in het gras liggen. Drukt de schelp tegen z'n rechteroor en hij sluit z'n ogen. Shhh... ruist de schelp. Shhh-shhh...

'Hoi!' Een heldere stem laat Joop schrikken.

Opnieuw hoort hij de stem: 'Hoi! Kijk eens omhoog! Vaar je mee?'

Verbijsterd kijkt hij naar boven. Is dat een luchtschip?

Plotseling hangt er een touw ladder voor z'n neus.

'Grijp je 'm? Dan maken we samen een mooie tocht,' roept de stem hem toe.

Nieuwsgierig beklimt Joop de lange ladder.

'Noem me maar Wabbe, ik woon achter de Waalbergen,' stelt de schipper zichzelf voor.

'Mijn naam is Joop, mama noemt me ook wel Jopie... Ik woon daar,' en verlegen wijst Joop naar de ielpôle.

'Dat dacht ik al,' lacht Wabbe. 'Wat zeg je ervan, Jopie? Zullen wij een vaartocht maken boven de stad?'

'Kijk! Daar is het sportveld, en daar, de waag,' onderbreekt Joop hem.

'En kijk eens omhoog, Jopie, wat zie je daar?' vraagt Wabbe.

'Wolken,' antwoordt Joop.

'En die gouden gloed dan?' vervolgt Wabbe.

'Dat is de zon!' roept Joop enthousiast.

'Precies Jopie, de zon die de wolken een gouden randje geeft,' zegt Wabbe.

'Schitterend,' lacht de jongen.

'Ja, een mysterie is 't,' antwoordt Wabbe.

Om hen heen wordt het plotseling heel donker, het luchtschip schommelt gevaarlijk heen en weer.

Wabbe kijkt peinzend naar de rollende wolken en zegt behoedzaam: 'Donders, er zit onweer in de lucht...'

Iets vrolijker vervolgt hij: 'Maar morgen zijn het weer schapenwolkjes en er kan hier werkelijk van alles voorbijvliegen; regen, hagelstenen en sneeuwvlokken. Een mysterie is 't. Ja, achter alles ligt een diep geheim!'

'Ook achter dingen?' vraagt Joop.

'Ja, ook achter dingen. Bekijk een steen maar eens goed, met al z'n kleuren prachtig om te zien!' legt Wabbe uit.

Wabbe heeft gelijk, denkt Joop, en hij vertelt over zijn verzameling schatten: 'Thuis verzamel ik schelpen, stenen en heel veel andere dingen. Deze bewaar ik in grote glazen potten.'

Wabbe vraagt wat voor dingen dit dan zijn.

'Knijpers, elastieken van de postbode, ganzenveren, blauwe eierdoppen van spreuwen. Kleippijjes. Het rugschild van een zee kat, vuurstenen en een zilveren bedeltje. Oh, en een bot van een koe,' antwoordt Joop.

'Tsjonge jonge,' lacht Wabbe. 'Jij lijkt op je opa, ook een kampioen snuffelaar.'

'Heb jij ook schatten?' vraagt Joop nieuwsgierig.

'Maar natuurlijk! Alleen passen die niet in glazen potten. De Waalbergen liggen ver achter de horizon en zijn erg hoog. Het is daar zo koud dat alles is bedekt met slingers van parels en kristallen,' fluistert Wabbe met glinsterende ogen.

'Wat? Mag ik die hebben?' vraagt Joop verbaast.

'Ach jonge, ik bedoel hagelstenen en sneeuwvlokken. In de zonnestralen schitteren ze prachtig,' legt Wabbe uit.

'Een mysterie!' lacht Joop.

Wabbe glimlacht: 'Echt wel Jopie! Heb je wel door dat wij met al deze schatten, schatrijk zijn?'

Niet veel later zegt de schipper: 'We varen langzaam terug, in de verte zie ik jullie huis alweer.'

Verderop laat Wabbe de touwladder zakken en neemt hij afscheid: 'Jopie, tot ziens, jongen.'

'Bedankt Wabbe. Zou ik intussen al wat gevangen hebben?'

'Dát heb je,' roept Wabbe hem na. 'Hoi!'

BAM!

Met een harde smak valt hij in het gras.

In de verte roept z'n vader: 'Joop? Joop!'

Thuiskomen!' Hij gaapt uitgebreid. En nadat hij zich verwonderd in z'n ogen heeft gewreven, kijkt hij

naar boven. Het luchtschip is verdwenen tussen antracietkleurige wolken. Dikke regendruppels vallen op z'n gezicht, hij schudt z'n hoofd een keer.

Hij springt op en haalt het kruisnet naar boven. Het

touw kan hij nog maar net te pakken krijgen. Zou hij dan toch iets hebben gevangen? Als het kruis-

net mee beweegt, ziet hij 't. Een paar gloednieuwe zwarte voetbalschoenen met felrode veters komt

boven water.

'Dit is een mysterie!' roept hij luid.

Het regent pijpenstelen als hij, met de armen vol, naar huis loopt.

Doorweekt thuisgekomen, roept hij: 'Ik heb iets heel bijzonders gevangen!'

'Een dikke kikker?' grapt z'n vader.

'Nee, voetbalschoenen! Wabbe zei al dat ik beet had. En...'

'Wie is Wabbe?' vraagt z'n vader.

'Nou... euhm...' stottert Joop en hij vertelt z'n vader over het avontuur met het luchtschip.

Z'n vader begint hard te lachen en roept schaterend uit: 'Je bent een dromer!'

'Maar..., Wabbe vertelde dat...' protesteert Joop.

'Oh Joop, je bent net je opa! Je bent een mysterie.

Trek nu maar snel die natte kleren uit. De voetbalschoenen mogen op de cv, dan zijn ze in no time weer droog,' moppert z'n vader en hij vervolgt:

'Mam, begrijp jij hier wat van? Joop vangt gloednieuwe voetbalschoenen, wie gooit zulke schoenen nou in een sloot? Iemand heeft ze vast verloren. Zal ik straks een oproepje op facebook zetten?'

Vier weken gaan voorbij. En als er dan nog niemand heeft gereageerd, zegt zijn vader: 'Joop, je mag de

schoenen houden.'

Snel trekt Joop de schoenen aan. Het is precies zijn schoenmaat. Hij holt naar buiten en rent de straat uit.

'Papa! Ik kan hier echt heel hard mee rennen!' hijgt Joop als hij weer terugkomt.

'Echt?' lacht z'n vader, 'Hebben ze toverkrachten?'

'Een mysterie!' roept Joop en weer rent hij naar buiten. Op het sportveld ziet hij Lieuwe, met een bal. 'Voetballen Joop?' vraagt Lieuwe.

'Ja!', zegt Joop blij en hij wijst: 'Dit is de goal, jij staat op keep!'

Vanaf 4 meter schiet hij de bal raak. Vanaf 6 meter ook. En vanaf 10 meter gaat de bal er weer in. Alle ballen schiet hij raak!

'Dit is een mysterie,' zucht Lieuwe, 'Jouw ballen zijn niet te stoppen...'

Zo gaat het een jaar lang. Keer op keer scoort hij de beste, de mooiste en de vetste goals. Joop is onoverwinnelijk!

Dan worden de schoenen Joop te klein. Maar ze weggoeien? Niks daarvan. Hij bewaart de zwarte voetbalschoenen met de felrode veters en geeft ze een ereplaats op de boekenplank. Alsof het echte schatten zijn.

In de herfst gaat Joop met groep 8 naar het Jopie Huisman Museum. Er is een nieuwe expositie met de naam 'Mijn Jopie Huisman', over het werk van de opa van Joop en bekende Friezen die over hem vertellen. Meester zei dat ze allemaal hun mooiste schat mee mochten nemen. Daarom heeft Wytse zijn grootste vuursteen in z'n broekzak, heeft Lieuwe de veer van een ransuil meegenomen en heeft Joop de betoverde schoenen in z'n rugtas gedaan.

Het museum hangt vol met schilderijen van Joop zijn opa. Binnen verdringen z'n klasgenootjes zich voor één van de schilderijen. De één schept nog meer op dan de ander:

'Het is een wonder,' zeggen ze.

'Uniek'

'Heel bijzonder'

'Magnifiek'

'Wow, Joop!' roept Wytse, 'Dit lijken jouw zwarte voetbalschoenen well!'

Lachend loopt Joop naar het schilderij van z'n opa en roept enthousiast: 'Jongens, dit vind ik het allermooiste schilderij van mijn opa. Het is een mysterie, dat hij zo mooi kon schilderen!'